

Hónapok óta figyelte a fényes kis ablakokat. A közeli erdő terebélyes lombjai remek búvóhelyet biztosítottak neki, tökéletes rálátása volt a falura is. Látta, ahogy az öreg Laubert botjára támaszkodva, zsörtölődve indul útnak a földekre, vagy, hogy Laura, a szomszédja hogy viszi ki a közeli folyóra a mosnivalót.

De őt egyetlen dolog érdekelte. A folyó partján, nem mesze a Szent Apostol útjától rozoga kis kunyhó állt. Hajdanán köztisztelőben álló, nagy tudású papok és tisztségviselők átmeneti szállása volt, mára egy lepukkant családi viskó lett, amit csak az esti imádságok tartottak egybe. Ott a fák rejtekében azon gondolkodott, hogy egy olyan komoly, vagyonaért keményen megdolgozó ember, mint a tulajdonos Mr. Ambois, hogy képes gyakorlatilag a földig tiporni mindent, amit felépített. Persze, tudta ő. Mrs. Ambois halála óta az öreg legjobb barátja az ital lett, minden gondolatát a raktárkészlet karbantartása foglalta le. Összekuporgatott pénzét pedig az idetévedt zarándokok kegyelmi adományai tették ki. Ez volt ő, a zsugori, lepukkant fogadótulajdonos.

Ahogy Mr. Ambois életén tűnődött, a szeme sarkából meglátta. Szőke haja ezúttal kibontva, lágyan keretezte arcát. Florance Ambois, az ő titkos szerelme, a fogadós egyetlen lánya anyagi könnyedséggel egyensúlyozott a ház falát, és az örvénylő folyót elválasztó sziklákon. Tépett, szakadt ruhájába bele-bele kapott a szél, ilyenkor megkapaszkodott egy éppen kiálló farönkben, vagy a csúszós kőfalnak támaszkodott.

Egy kis csónak volt kikötve, pontosan Florance ablaka alatt. Ügyesen átlépett a ladikba és félig az evezővel, félig a kezével az erdő felé vette az irányt.

Ő beljebb húzódott, mert bár hajnal lévén erre a kis szigetre sűrű köd borult, nem volt benne biztos, hogy a lány nem látja-e őt éppen olyan jól, mint ő. Új helyéről csak homályosan érzékelte, ahogy Florance csónakja partot ér, ő pedig gondosan egy fához kötözi, és elindul az erdő belsejébe. Tisztos távolból követte, igyekezett a legnesztelenebbül lopakodni. Lába alatt olykor megroppant egy-egy gally, ilyenkor Florance egy pillanatra megállt, körbenézett, majd óvatosan tovább ment. Egy kidőlt fánál aztán még egy vaskosabb ágat is felvett, bizonyára a vadak elriasztására.

A mezőre kiérve a lány óvatos léptei újból könnyeddé és légiessé váltak, amit ő úgy szeretett. Mulatott rajta, ahogy a hosszú fűben el-elakad a párától térdig felázott szoknya. A mező közepe táján aztán Florance leterítette koszos kötényét, letelepedett rá, és gyors mozdulatokkal fonatba rendezte haját. Az erdő csendjét hirtelen egy madárcsicsergéshez hasonló vékony hang ütötte meg. A hangból dallam lett, a dallam pedig egy vidám dallá állt össze. Florance hímzést vett elő, és belefeledkezett a munkába.

Ő nem mert kilépni a mezőre. A fák rejtekében figyelte, ahogy imádata tárgya mintát hímez egy takaró-szerű anyagba.

Délelőtt aztán a ködöt felváltotta a ragyogó napsütés, és a tavasz virágai a legpompázatosabb színekben tündököltek. Ezt Florance is észrevette, abbahagyta a munkáját és vidáman járt körbe a mezőn. Kék, fehér és sárga virágokat gyűjtött, akár kiskorában. Némelyiket a hajába tűzte, a többiből koszorút csinált. Tizenhét éves volt, de még mindig úgy merült bele a játékaiba, akár egy kisgyermek. A fejére tette a koszorút és hangosan nevetve futott körbe a mezőn. Nem is futott, szinte táncolt, elkergetve a napozni vágyó gyíkok hadát.

És ekkor Ő nem bírta tovább, kilépett a fák közül. Látni akarta a lányt, csak egy kicsit közelebről. Egy pillanatra elvakította a ragyogó napfény, a fű élénkzöldje, és a fonatból lazán kieső szőke tincsek látványa. Ámulatában még a nesztelenségre is elfelejtett figyelni, és egy, a

télből visszamaradt száraz ág hatalmasat roppant a lába alatt. Florance a hang irányába nézett. Megdermedt a levegő. A lány egy néma sikollyal a szája elé kapott, és hátrálni kezdett. Figyelmetlenségében azonban egy nedves fűszálon, ami még nem száradt fel az egyre tikkasztóbb napsütésben, elcsúszott, és elesett. Ő rohant volna, hogy felsegítse, de Florance felpattant, és futni kezdett. Mentében karját fel-felsértették az apró ágak, arca kipirosodott, és alig kapott levegőt. De nem állt meg, mert Ő követte, meg akarta magyarázni, még nem tudta, hogyan, de el akarta mondani, hogy nem az, akinek hiszi. Bár abban se volt biztos, mit gondol a lány.

Florance azonban hátra se nézve ugrott a csónakba, majd a túlparton eltűnt a rozoga épületben. Ő egy fának dőlve ült, és folytak a szeméből a könnyek. Szeretett volna üvölni, és átkozta a pillanatot, hogy kilépett a fák közül. Szeme sarkából egy színes pontot fedezett fel, nem messze tőle, egy odvas fa tövében. Oda fordította a fejét, és egy tarka virágcsokrot látott. Nem, nem virágcsokor volt, hanem a színes koszorú, amit Florance sietségében elejtett. Odalépett a koszorúhoz, és felvette, hogy közelebből megvizsgálja. Még mérgében is mosolyt csalt az arcára a gondolat, hogy néhány pillanattal ezelőtt még szerelme fején díszelgett. Hirtelen csodás, minden szomorúságot felülíró gondolat futott végig agyán. Vissza fogja neki adni! Ezt azonban egy perc múlva felváltotta az emlék, egy rémült arc látványa, amit ő maga váltott ki. A folyópartra sétált, és a vízbe nézett. A sima víztükör visszaadta zord vonásait, a mély ráncokat, a bozontos haját, az elnyűtt, koszos ruhákat. Mérgesen a vízre csapott, de a fodrozódó hullámok nem tudták visszahozni hajdani fiatalságát.

Mély levegőt vett, és egyenként lehámozta magáról a zsákruhát. Az agya rejtett zugaiból, amelyet még nem foglalt el Florance karcsú alakja, igyekezett felidézni Laurát, ahogy a nagy teknőbe púpozott mosnivalót könnyedén a vállára tartva indul a gáthoz. Miközben lázasan kutatta elméjében a mosás mozdulatait, rá kellett jönnie, hogy valójában soha nem látta, hogy lesz tiszta az alsónemű, csupán homályos emlékképek sejlettek fel gyerekkorából, amikor édesanyjának segített kivinni a teknőt a hátsó kertbe.

Miután minden ruhadarabjától megszabadult, nyakig elmerült a vízben, néhányszor még le is bukott. A partra kiérve aztán dideregve kuporodott össze, a tavaszi szellő hidegre szárította a vízcseppeket rajta. Mikor megszokta a hőmérsékletet, egyesével minden ruhadarabot víz alá nyomott és jól átdörzsölt. Ügyetlen mozdulatait felerősítette a vágy, hogy kora estére tiszta ruhában pompázzon. A forró napsütésben a ruha gyorsan száradt, és hamarosan egy magára valamit is adó elszánt kérőnek mutatta a sima víztükör.

Aznap egészen a gátig gyalogolt, végigment a Szent Apostol útján. Jöttében nem figyeltek rá, a falubeliek némán haladtak el mellette. A romos fogadó ajtaja súlyos reteszekkel volt eltorlaszolva, súlyos kopogatója visszahangzott az alkonyat csöndjében.

– Már vártuk – Mr. Ambois egykedvűen nyitott ajtót, és bevezette. Ő meglepődve nézett az ősz férfira, és belépett az előtérbe. Egy rozoga, korlát nélküli falépcsőn vezetett fel az útjuk, némelyik deszka olyan öreg volt, hogy akár egyidős is lehetett volna az emberiséggel. A ház falai fehérre meszeltek, az egész helyiségben átható dohszag terjengett. A szoba túlsó felében egy kandallón főztek valamit, legalábbis a kondérból sűrű gőz szállt felfele. Felmentek az emeletre, ahonnan három szoba nyílt. A padló nyikorgásán túl félhangos mormolás hangjai ütötték meg a fülét. Mr. Ambois intett, és a folyosó végén lévő, félig nyitott ajtó felé vették az irányt. A férfi belökte az ajtót, és a kiáramló gyertyák fénye egy pillanatra elvakította őket. A helyiségben nem volt más, csak egy asztal. Florance gyertyával a kezében az ablaknál állt, hajában még mindig ott csüngtek a délelőtti szedett virágok. Az asztalnál egy ismeretlen nő ült, hosszú kendőjét szorosan maga köré fonta, mint aki fázik, két kezével pedig egy gyertya

lángjával játszott.

– Itt van kedvesem – mondta rekedtes, elhaló hangján.

Florance odafutott hozzá és kérlelőn ült le mellé.

– Beszélj hozzá Annie, beszélj hozzá.

– Nem tudok gyermekem.

– Miért nem? Itt van velünk, hall téged – kérlette a lány – én láttam őt a mezőn, papa – fordult Mr. Ambois-hoz – és érzem, hogy most is itt van.

– Mindannyian érezzük lányom.

– Neked kell vele beszélned – játszott tovább a gyertyával Annie.

– Nekem?

– A te lovagod...

– Az enyém.

És Ő számára hirtelen minden világossá vált. Florance már nem az az elbűvölő kislány, akit a réten látott. Lenge tánca nem csupán egy kislány játéka volt, hanem egy gonosz játék, hogy előcsalják láthatatlan magányából. Néma hallgatása és vak szerelme hirtelen mérhetetlen dühvé változott.

– Boszorkány! – hangjának erejétől a folyó hullámai fodrozódni kezdtek, és az épület beleremegett.

Kint az utcán sorra gyúltak a mécsesek, az emberek aggódó arccal rohantak ki az utcára. Az éjszaka csöndjét egy vékony sikoly rázta meg.